

Apasă ușor pe clanță după ce bate la ușă și primește invitația de a intra.

- Bunăaaaa ziuaaaaa!

Șocată de atitudinea mult prea îndrăzneță, răspunde:

- Bună ... ziua! Cine sunteți, vă rog? ridică spânceană și îi întinde mâna spre a se cunoaște oficial.
- Mă cheamă Ioana și am auzit că angajați, așa că m-am gândit să vin și să vă spun că îmi doresc un job în compania dvs.
- Poooooftim?! răspunde mirată doamna de resurse umane.
- Da, asta pe scurt, așa
- Dar de unde ați auzit că angajăm?
- De pe net.
- Stați un pic, stați un pic, de fapt nu contează ce și de unde ați auzit, important e că nu puteți da buzna așa.
- Dar nu am dat buzna. Am bătut frumos la ușă, și dvs ați spus “da, intrați”. Și am intrat.
- Da, dar
- Ah, vă așteptați la altcineva? Ei bine, da ... și noi ne așteptăm de multe ori la altceva când intrăm în câte o organizație sau când aplicăm la câte un job, dar lucrurile nu sunt mereu așa cum par. Asta-i viața, cu bune și rele. Bun, deci putem sta un pic de vorbă?
- Totuși, cine sunteți? insistă. Despre ce să stăm de vorbă? neînțelegând nimic.
- Sunt Ioana, ziceam. Păi aș vrea să vorbim despre poziția pentru care îmi doresc să lucrez la dvs.

- Dar nu cu mine trebuie să vorbești. Și oricum, nu așa, îi aruncă o privire ușor disprețuitoare.
- Dar cu cine? Și cum?
- Eu sunt directorul de resurse umane și am o echipă care se ocupă de angajări. Vă trimit la cineva, adăugă ea pregătită să dea un telefon.
- Dar eu aș prefera să vorbesc cu dvs., tocmai pentru că sunteți director de HR. Postul pe care mi-l doresc eu nu există și nu cred că mă pot ajuta colegii dvs.
- Pai dacă nu există, atunci nu am nici eu ce să fac. Și cum adică nu există?!
- Dacă nu dvs, atunci cine?
- Despre ce post e vorba?
- Aș vrea să fiu responsabilul cu De ce-uri în firmă, răspunde Ioana Ghiduş și plină de entuziasm în timp ce privește în sus ca și cum de acolo i-a venit viziunea.
- Domnișoarăăăă, dvs glumiiiiiiți?
- De ce aș glumi?
- Pentru că aveți prea mult timp liber.
- De ce aș avea mult timp liber?
- Pentru că nu lucrați, bănuiesc.
- De ce nu aș lucra?
- Pentru că nu aveți unde?
- De ce nu aș avea unde?
- Pentru că nu v-ați găsit încă locul?
- Exact, răspunde Ioana, de această dată tristă și privind în pământ. Și mă gândesc că mi-l pot găsi aici, la dvs.
- Mă îndoiesc, se rățoiește ursuz doamna de resurse umane și se îndreaptă spre Ioana, luând-o de braț: Vă rog să îmi dați voie să vă conduc afară.
- Dar nu mă cunoașteți, se miră Ioana.

- Nici nu am timp să-i cunosc pe toți cei care își doresc un loc de muncă la noi.
- Hmm, nu știu dacă știți, dar nu mai sunteți, dvs ca angajatori, în luxul de a refuza candidați din lipsă de timp. Sau chemare, aruncă subtil un os. Suntem mai puțini decât aveți dvs posturi vacante.
- Cum vă permiteți să vorbiți așa?
- Doamna director, eu nu am nimic cu dvs. Am ce am cu mine, cu ce simt. Spuneți-mi, vă rog, dvs. când ați făcut ceva ce ați simțit și care nu “trebuia făcut”?
- Faceți cumva parte din vreo organizație, ceva? Pentru că nu înțeleg unde vreți să ajungeți.
- Bun, ne-am dus prea departe. Revenim. Deci în afară de a obține câteva minute în care să vă povestesc despre mine, mi-aș dori un post plătit corect care cred că poate face diferența. Atâta tot. Un loc în lumea lucrativă pe o suma de bani. Cred că aș fi apreciată pentru ceea ce pot oferi dincolo de norme, proceduri și matrițe.
- Și ce credeți că puteți oferi? Până una alta, indiferent de ce puteți oferi, trebuie oricum să existe și cerere pentru asta. În piață, la modul general și în organizația asta, în special.
- Exista cerere pentru sens, căci despre el e vorba, zâmbește șugubăț Ioana.
- Sens?! Sensul cui?
- Cui nu?
- Serios acum ... aveți senzația ca nimeni și nimic nu mai are sens și că dvs. îl puteți oferi?
- Cam da. Și dincolo de a face asta, cred că pot curatoria printre percepții și păreri pentru a ajunge la adevăruri puternice pentru cei intervievați.
- Îmi sună foarte filosofic ce spuneți. Aveți vreo pregătire în sensul ăsta?

- Filosofia e parte din viața practică, deși oamenii ocupați din HR au senzația că Excelul sau Revisalul sunt cele mai practice chestii. Da, filosofia chiar e practică. În primul rând pentru că se bazează pe morală și adevăr, care sunt baza a tot. Și tocmai v-am condus prin patru de ce-uri de la o întrebare de suprafață sarcastică (“domnișoară, dvs. glumiți?”) la una de fond: nu îmi găsec locul și îmi doresc să mi-l găsec. Am venit la dvs. pentru asta, puteam să mă duc oriunde. Am simțit eu să încerc aici. Cred că în viață e bine să nu spui nu oamenilor care te aleg cu inima deschisă.

Doamna, după un scurt moment de cumpănă, continuă:

- Tare aș vrea să cred ce spuneți...
- Si ce vă reține?
- Aveți vreo pregătire în sensul ăsta?
- Strict pe așa ceva, nu. Am ASE-ul. Ca toată România asta. Doar că majoritatea nu văd dincolo de lecția despre cerere și ofertă. Cu ASEul se pot face multe. Am un biblioraft plin de diplome de la universități din toată lumea. Nu sunt comodă. Dar nu îmi doresc ca nici una din astea să vă convingă.
- Aveți un CV?
- Da, răspunde fluturând o foaie printată față-verso. Dar tocmai m-am hotărât să nu vi-l arăt.
- De ce?
- Prefer să mă întrebați. Lucruri. Orice considerați relevant pentru postul pe care vreau să îl creați pentru mine.
- E absurd ...
- Nu e absurd. Ar trebui să știți ce să întrebați ca să cunoașteți un om, nu? Sunteți director de resurse umane într-una din cele mai mari companii de la noi.
- Mda ... spune-ți-mi de ce ați venit la noi și nu v-ați dus la altă firmă.

- Pentru că îmi place cum vă adresați oamenilor în media, ce le spuneți, tonul.
- Aha. Și credeți că v-ar plăcea să vă alăturați nouă?
- Da.
- Aaaaa ... ce să mai întreb?
- Nu știu ... dacă în locul meu ar fi, să spunem, fiica dvs, ce ați întreba-o?
- Păi ... ce vă place să citiți?
- Economie comportamentală, psihologie și ficțiune satirică.
- (dregându-și vocea) Se vede. Mda, unde vă vedeți peste cinci ani?
- În locul dvs!! izbucnește pe loc în râs. Glumesc, dar îmi place să răspund sarcastic la întrebările clișeu. Serios?! Încă întrebați asta?
- De ce nu?
- Pentru că lumea se întâmplă azi. Eu trăiesc azi. Dvs. trăiți azi. Peste cinci ani vom avea joburi încă neinventate. Despre ce vorbim?!
- Bine ... păi atunci vă întreb altceva.
- Ok ...
- Dacă ar fi să veniți alături de noi, fără sa ne cunoașteți din interior, care este primul lucru pe care l-ați face?
- Ar fi și ultimul lucru pe care l-aș face. Aș întreba "de ce?".
- De ce?
- Da, exact. Pentru că nu știm ce facem, de ce facem ce facem, unde mergem, dacă să stăm, cât să stăm, ce trebuie vs ce e bine, ce ne dorim. Nu știm ce ne dorim. Nu știm ce știm. Suntem vai și amar, spune Ioana plimbându-se prin birou de colo-colo.

Doamna o urmărește cu privirea.

- Din păcate sunt de acord. Mă uit în jur și am citit recent câteva cărți numai pe tema asta și fenomenul este cutremurător. Și chiar credeți că a face numai asta de dimineața până seara cu toată lumea va ajuta la ceva?
- Eh, nu voi face numai asta ... voi și interpreta răspunsurile, le voi pune în legătură, voi trage niște concluzii ... totul în cadrul departamentului dvs ... și da, cred că va ajuta. Uitați, de exemplu am putea lansa ideea unui CV altfel: bazat pe ce ne place și ce știm să facem, nu pe ce școli am terminat sau ce am făcut pana acum. Un CV despre omul din spate, nu despre pătrățele de completat. Țsta poate fi punctul de pornire spre ceva tare frumos.
- Oo, îmi place! pare a se învoi doamna de resurse umane. Uitați, vă pot da niște cărți pe tema asta, poate vă inspirați. Și vă pot facilita accesul la niște conferințe din zona asta. Și poate ... mergem împreună la niste formări pe care le pregătesc pentru colegii mei.
- A, ce frumos sună! Și șoptind: Dar știți că încă nu sunt angajată aici, da?
- Știu. Dar poate că după prima lună în care veți avea libertatea să faceți ce vreți și iese bine, veți fi.
- Orice vreau eu? prinde curaj Ioana.
- Aoleu ... ce vreți să faceți? realizează doamna că poate a lăsat prea mult hățurile din mână.
- Nu pot să spun, mustăcește tânăra.
- Dar ... cum pot avea încredere în dvs? Practic nu ne cunoaștem.
- Ba ... cam da ... ne tot cunoaștem de vreo șase minute. Și nu cred că trebuie să știi un om ca să ai încredere în el. Încrederea e o alegere, nu?
- Știți cam multe pentru vârsta dvs.
- Ce vârstă credeți că am? Și ce înseamnă prea multe?
După ce o cântărește din cap până în picioare, răspunde.

- Păi ... 28? Înseamnă că poate știți mai multe decât colegi de-ai mei mai în vârstă decât dvs. și chiar și decât mine.
- Am 30 de ani. Și nu asta e ideea?
- Nu chiar. Plus că îi puteți complexa ușor pe ceilalți cu atitudinea asta.
- Ei știu lucruri pe care nu le știu eu, eu știu lucruri pe care nu le știu ei. În plus, nu îi pot complexa pe cei care știu ce știu. Și nu ar trebui să ne suprapunem dacă rolurile sunt alocate corect.
- Ce înseamnă corect din punctul dvs. de vedere?
- În funcție de abilități, talent și dorințe. În felul ăsta nu s-ar ajunge la burnout la 30 de ani și crize existențiale la 35, pe bune!
- O, ce bine ar fi să stea lucrurile așa.
- Dar pot sta.
- Apropo, nu arătați de 30 de ani!
- Dar cum ar trebui să arate o femeie de 30 de ani?
- Nu știu ...
- Exact.
- Eu cred că arăt cum trebuie să arăt. Trecând de stereotipii acum (zâmbește), aș vrea să vă liniștesc spunându-vă că din punctul meu de vedere diferențele de vârstă ne completează. Acum, adresați-mi orice întrebare credeți că v-ar face să nu aveți emoții în ceea ce mă privește.
- Uf. Greu.
- Numai una.
- Tocmai aici e problema.
- De ce?
- Ah, nu începeți din nou cu de ce-urile! spune oftând prelung.
- De ce?

- O să vă ignor acum! răspunde, dându-și ochii peste cap. Bun ... deci o întrebare ... ați fost vreodată dată afară de la un job?
- Nu. Dar le-am dat ocazia.
- Aoleu, cum asta? face ochii mari doamna de resurse umane.
- Nu m-am conformat acolo unde am crezut că nu au dreptate nici ei, nici regulile care le-au fost servite.
- Ați încălcat regulile?! răcnește doamna plină de revoltă și consternare.
- Nu fără să anunț! se joacă serios loana.
- Asta nu face lucrurile mai bune, spune admonestând cu privirea.
- Ba da. Pentru că dacă mă țin în companie, își asumă. Iar eu fac mereu ceea ce spun.
- Dumnezeu, ce figură! Și de ce v-au ținut, totuși?
- Pentru că făceam lucrurile altfel, aveam inițiativă, eram mai motivată decât tot etajul și le plăcea abordarea mea. Mai mult, la un moment dat, au înțeles că merit să imi delege lucruri și să aiba încredere.
- Atunci ... de ce ați plecat de acolo?
- Pentru că nu mai aveam unde să cresc. Nu ca om, că oricum nu aveam de gând să stau mai mult de unu-doi ani și e pierderea lor că nu au profitat, ci din punct de vedere profesional. Directorul mare era sub nivelul majorității, deci toți erau tinuți inevitabil jos.
- Și de unde știți dvs. că era sub nivelul vostru?
- Nu știu ... cum să explic ... de ce o minte îngustă e o minte îngustă. Pur și simplu e. Scuze pentru franchețe! Primele trei simptome erau micromanagementul (se băga în tot), al doilea era teama să investească în angajați de teama să nu plece și al treilea că organiza ședințe de peste trei ore fără un action plan final. Ne dispera cu toate astea.

- Wow...sunteți aspră. Și nu vă plac lucrurile astea, nu? Dar știți că majoritatea organizațiilor au astfel de șefi, da?
- Probabil. Dar eu tot voi căuta până voi găsi una altfel. Nu, mie nu îmi place să fiu ținută sub papuc atunci când știu că îmi fac treaba. O iau ca pe o insultă. Cu siguranță există și oameni cărora le place să execute și e perfect. Atâta vreme cât e o opțiune, nu o obligație, e ok. Altfel, treaba asta ajunge să niveleze caracterele la un nivel sub-optimal. Da, știu că majoritatea șefilor sunt așa, dar eu continui să cred că există și cei care nu caută doar tineri necoți și ieftini pe care să îi coacă ei în roboții executanți.
- Bun ... păi haideti să facem așa. E clar că sunteți foarte hotărâtă și ... mai e ceva: îmi place mult ce văd, deși nu credeam. Mă rog, cred că îmi place, cel puțin. Mda ... Vă voi da o șansă.
- Ăăăăăăă. Îmi pare rău, dar nu sunt de acord cu această abordare. Cred că șansa e de ambele părți, devine loana ușor țațoasă. Eu voi avea ceva de oferit acestui loc cel puțin la nivelul la care el va avea ceva să îmi ofere mie. Cred că aici stă raportul corect.
- Uf, da, aveți dreptate. Poate că m-am exprimat greșit.
- Știți cum suntem etichetați noi, millennialii prin studii, nu?
- Cam da.
- Nu e degeaba. Tot ce se scrie acolo e adevărat. Am crescut altfel. Unii din noi ne-am crescut singuri cu prietenii imaginare în online. Plus, chiar avem skill-uri despre care baby boomers nici nu știu că există.
- Nu exagerați un pic? Totuși, studiile sunt studii și oamenii sunt tot oameni.
- Nu cred că exagerez. Și da, aveți dreptate că oamenii sunt tot oameni, dar au ajuns să subestimeze major ceva important.
- Respectul? răspunde doamna, simțind mingea ridicată la fileu.
- Exact, respectul. Mă bucur că gândim la fel.

- Da, știu, nimănui nu îi place să fie intimidat ... nici nouă nu ne plăcea și e normal să nu vă placă nici vouă. Problema este că ne simțim amenințați de generația tânără, atâta tot.
- Un om pregătit – bine pregătit – în resurse umane ar trebui să știe, nu-i așa, că nu există motive reale de amenințare. Iar pentru cei neinstruiți și care se tem, ar trebui să găsiți soluții inhouse. Habar n-am, training-uri și reconversii care să nu lase pe nimeni să devină *amenințabil* pentru că nu mai e actual, nu? Mă gândesc că celor ce rămân în urmă le ia mult până se prind că sunt codași și le e oricum greu să recupereze singuri.
- Ce simplu pare! Dar haideti să începem cu începutul. Veniți cu mine în clădirea unde veți avea biroul. Și mâine mergeți să vă faceți medicina muncii.
- A, dar n-am nimic. Sunt sănătoasă tun.
- Nu discut! îi taie vorba cu hotărâre. Om negocia noi proceduri, dar nu și legea.
- Oook, acceptă loana, dându-și ochii peste cap.

A obținut ce a visat odată cu intrarea pe ușă și nu e nimic altceva care să o facă mai bucuroasă în acest moment.

Cât despre doamna de resurse umane, a obținut și ea ceva ce nu știa că își dorea.